

HOOFDSTUK 1

DE ONTMOETING

Er klinkt een daverend applaus, maar niemand klapt speciaal voor mij. In onze superheldenpakken maken we een grote buiging. De voorstelling van onze klas zit erop.

De andere kinderen lachen naar hun papa's en mama's. Naar opa's en oma's. Naar broertjes en zusjes die voor hen juichen. Ik kijk de zaal rond en voel tranen prikken achter mijn ogen. Ik had nog zo gehoopt dat vanmiddag anders zou zijn. Dat papa één keer voor mij zou juichen.

Mijn papa is thuis. Hij komt al jaren niet meer buiten. Ik krijg een knoop in mijn maag als ik daaraan denk. Stiekem had ik gehoopt dat de uitvoering van mijn klas belangrijk genoeg zou zijn. Dat hij één keer het

huis zou verlaten. Maar dat durft hij niet. En dat alleen maar om hoe hij eruitziet.

Hij ziet er anders uit. Heel anders dan iedereen die ik ken. Iedere dag verandert papa een beetje meer. En ik weet niet hoe ik hem kan helpen.

Wanneer ik na het optreden de zaal in loop, merk ik iemand op helemaal achterin. Het is niet papa. Het is iemand die ik hier nog niet eerder heb gezien, al komt hij me wel bekend voor. De korte man met een kaal hoofd en netjes gekamde plukjes haar

boven zijn oren loopt mijn kant op. Hij heeft een buik waaraan je kunt zien dat hij van lekkers houdt.

Opeens herken ik het logo van zijn keurige jasje. Dat kruis met een veer ... dat is het logo van Dokter Dwaalman! Afgelopen week is hij naar ons eiland verhuisd. Hij wordt onze nieuwe dokter. Als kind woonde hij al hier, tot hij met zijn ouders naar het vasteland vertrok toen hij twaalf was.

Dokter Dwaalman is de bekendste dokter van de wereld. Hij is vooral beroemd geworden door het behandelen van mensen met gekke kwalen, daarom noemen ze hem ook wel de gekkekwalen-dokter. Hij helpt niet alleen mensen, hij schrijft ook over zijn avonturen. Iedere maand zit ik klaar om de brievenbus te horen kletteren. Dan valt zijn krant **De Gekkekwalenpost** op onze mat.

Er staan heel bijzondere kwalen in beschreven. Zo las ik vorige maand een verhaal over een klein meisje uit het Babylonische Rijk. Zij had de giechelgriep en kon niet meer stoppen met lachen. Het was begonnen nadat ze knetterchocolade had gegeten die tien jaar over datum bleek te zijn. Daarvan kreeg ze aan een stuk door last van een kietelend gevoel op haar tong, waardoor ze schuddebuikend van het lachen door het leven ging. Met een stop-de-tongkietel-pil waarin onder andere snot van de Tasmaanse duivel zat, had dokter Dwaalman haar weer beter gemaakt.

Dokter Dwaalman kijkt door zijn kleine brilletje en loopt naar me toe. Hij is een verre neef van mijn vader, dus eigenlijk is hij familie van mij. Papa heeft veel over dokter Dwaalman verteld. Ze hebben nog af en toe contact.

‘Ik ben op zoek naar een vrolijke lange, dunne jongen met kastanjebruin haar. Daar zijn er hier niet veel van, dus jij moet Julius Jubels wel zijn. Mooi optreden, jongen. Ik heb genoten van de voorstelling.’

Ik voel mijn wangen rood kleuren. ‘Dank u wel.’
‘Ik heb veel over jou gehoord. Je vader heeft mij een tijd geleden een brief geschreven. Volgens mij gaan wij elkaar deze vakantie vaker zien.’

‘Echt?’ Ik trek mijn wenkbrauwen op. Daar heeft papa niks over verteld. ‘Hoezo dan?’

‘Jouw vader, mijn achter-achterneef, heeft gevraagd of je in mijn nieuwe praktijk mag komen helpen deze vakantie. Dat vind ik een fantastisch idee! Wat zeg je ervan? Heb je daar zin in?’

Mijn ogen beginnen te glinsteren. Papa had wel gezegd dat hij waarschijnlijk een leuke verrassing voor mij had geregeld deze vakantie, maar ik wist nog niet wat dat was. ‘Zeker! Ik kom graag helpen.’

‘Vanaf maandag gaat mijn praktijk hier op het eiland open. De eerste paar weken zouden wel eens heel druk kunnen worden.’

Mijn mondhoeken krullen omhoog. Twee weken lang dokter Dwaalman helpen!

‘Ik heb iemand nodig die met kleine klusjes kan helpen. Pakketjes ophalen, helpen in de medicijn-

kamer, medicijnen rondbrengen en soortgelijke klusjes. Alle hulp is welkom. Ondertussen leer je van alles over de gekste kwalen. Lijkt dat je wat?’

Ik voel een warme gloed in mijn buik. ‘Ja, graag! Dat kan ik allemaal wel.’ En zo vind ik hopelijk ook een manier om papa van zijn gekke kwaal te genezen, denk ik erachteraan.

‘Mooi, dat is dan geregeld.’ Dokter Dwaalman geeft me een klein knikje. ‘Tot maandagochtend acht uur.’

Een lange vrouw met een grote wrat op haar kin tikt dokter Dwaalman aan. Hij raakt met de vrouw in gesprek.

Ik mag dokter Dwaalman gaan helpen! De hele vakantie lang. Snel ren ik naar huis om het aan papa te vertellen.

HOOFDSTUK 2

ONTPLOFTE POPCORN

Thuis zwaai ik de voordeur open en ren ik door naar de keuken. Papa zit al klaar aan tafel met een kop thee voor mij. Hij ziet er anders uit dan andere vaders. Hij is langzaam veranderd. Overal zitten bulten. Kleine bulten, grote bulten, bulten op bulten en bulten in verschillende kleuren. Hij lijkt wel een ontplofte popcorn. Of meer op een grote schaal ontplofte popcorn die door de verf is gerold. Hij heeft nog weinig normale huid over. Je kunt je niet voorstellen dat zo’n kwaal echt bestaat.

